

der overvandt sit eget Selv
 med Aandens Vaaben stille.
 der bøjede sit Væsens Elv,
 den Vej, Gud Herren vilde.

Hvad er det for en stille Magt,
 der lyser En i Møde
 fra dine hvide Løkkers Pragt,
 fra dine Træk saa bløde,
 fra dine klare Øjnes Glans,
 fra dine Læber milde,
 som tolke al din vaagne Sans
 for Livets friske Kilde.

Det er den Fred, du vundet har,
 dengang du stred for Livet,
 den Sjælefred, du fundet har,
 som Herren har dig givet.
 Den gav dig Styrke Livet lang
 til Aandens Dont at øve,
 den vil dig bære frem engang
 til Aanders Aand at møde.

En Tak fra os, der endnu staa
 i Livets Strid og Møje,
 du viste os, at Striden faar
 flest Kræfter fra det høje.
 Og naar den sidste Dag gaar ind
 blandt dine Dage mange,
 da gid det lyse i dit Sind:
 „Gud lever — vær ej bange.“

Anne Bruun.

